

ДЪЛГОБРАДКО

Драги ми Смехурко,
Откак не съм писал, дълго време стана. На поправка ходи баба Цоцолана. Морски бани прави. Нервите ѝ, казва, станали по-здрави, а ръцете вече – по-кротки и нежни. Не тупкат тъй често като в дните прежни. По-рядко си патя. Затуй рядко пиша.

След морските бани баба Цоцолана тихогласна стана. Малко кряска вече. Но затуй пък други кресльо ни довлече. Един козел глупав със нея пристигна. И цялата къща на глава той дигна.

Вреци и се бори. По цял ден лудува по двора и горе. А баба го гали и не дава никой нищо да му стори. Онзи ден ме блъсна. Мушна котарака. Разбрах аз, че козльо майстора си чака.

За черква вчера баба се облече. Но преди да тръгне, тя ми кротко рече:

– Мойто огледало дай тук на чардака, да си поогледам отзад двата крака, дали добре стъпат в новите пантофки.

Аз ѝ го изнесох. Тя го сложи ниско, досами до лапа, па гледа, па зяпа отдалеч и близо.

А през това време козелът не дреме. Във стъклото гладко той отдалеч зърна други дългобрадко. Втурна се лудешки, в главата го блъсна и прас – вред по пода стъклото се пръсна...

Баба Цоцолана много се уплаши. Но като ѝ мина, пак мен напердаши.

– Ти, ти, Патилане, на туй го научи. Аз си го доведох кротък кат момиче!

Нищо не отвърнах. Пометох стъклата. Но кроях си вече за козля отплата.

Щом баба излезе, взех здравата рамка и върху дъската, която по-рано стъклото крепеше, козел нарисувах със рога извити. Рисувах го дълго. После поотстъпих. Отдалеч погледнах.

Като жив стоеше той върху дъската. И клатеше сякаш за борба главата.

Зарадван, котакът скочи на долапа. Погледна ме хитро, искаше да каже: „Кой каквото бърка, това нека лапа!“.

Помавих козела. Той много не мисли. Щом друг козел зърна, назад се изстъпи, презглава се втурна, рамката удари. Дъската изпраска. Котакът подскочи, изфуча изплашен и в легена скочи. И в отвора зинал козльо се натласка. После се задърпа. Ала късно беше. Дъската забита врата му бодеше. И с рамката вьнка той вряска и тича. Мало и голямо сред двора се стича.

– А бре, Патилане, туй на що прилича! – викна запъхтяна баба Цоцолана.

– Нищо, бабо, нищо. Твоето момиче самò си нахлузи това огърличе!

Ти сам ще се сетиш, драги ми Смехурко, после какво стана. Знаеш добре вече баба Цоцолана. Студените бани тук безсилни бяха. Ушите ми дълго след това пламтяха. Но млади и стари от сърце се смяха.

Здрав бъди, Смехурко. Скоро пак ще пиша.

Поздрав най-сърдечен!

*Твой приятел вечен:
Весел Патиланчо*